

Očinska ljubav u odgoju za prave vrijednosti

Nakon što bi me roditelji brižno spremili u krevet, izrekli molitvu i ugасili svjetlo, sjećam se da sam se često plašila. Plašile su me sjene, zvukovi auta i često sam mislila da će lopovi iskoristiti tajanstvenost noći i spretno provaliti kroz ulazna vrata našeg malog stana na prvom katu. Zamišljala sam uznemirene provalnike sa crnim čarapama na licu, o čijim mršavim tijelima vise velike torbe (nisam željela ni pomišljati o predmetima koji se nalaze unutra). U glavi bi mi se vrtjela slika poput scene iz filma, vrisak majke, plač djeteta, ali bi se onda dogodio zanimljiv preokret. Moj tata, moj super heroj, spretno bi sredio zle lopove, u kratkom vremenskom periodu bili bi privedeni, a ja bih tatici skočila u zagrljaj, ponosno mu se vješala o vrat i šaputala na uho da je on moj spasitelj, moj uzor, moj junak.

Danas je ona malena uplašena djevojčica daleko iza mene, a više nemam ni tako malu težinu da bih se mogla vješati tati o vrat, ali se često propnem na prste i onako junački ga zagrlim. Ponekad poželim reći: „Ti si moj heroj“, ali se ne odvažim ponovno biti tako djetinjasta. Znam da bih se zacrvenjela kao paprika kada bi me povukao za nos, glasno se nasmijao i počeo me zezati zbog mog balavog ispada. Zato mu poklonim poljubac i osmijeh, pogledam ga onim dječjim pogledom, kao nekada prije, i nisam sigurna primijeti li onu iskra u mojim očima koju samo mala djeca mogu imati. „Majka je majka“, rekli bi ljudi. Pa, znate što? Otac je otac! Probajte izgovoriti tu riječ, OTAC. Zvuči nekako snažno, pomalo suzdržano ali opet moćno. On je glava obitelji, on nas drži na okupu, uporno nam napominje da ne kasnimo na nedjeljni ručak. On započinje molitvu. Kada nastupi problem, on je nositelj križa, njegova dužnost je da sve popravi, da nas dignе na noge i uvijek bude čvrst oslonac, čak i onda kad se veoma slabo osjeća. Majka će nam tepati, maziti nas (možda pomalo i razmaziti), pričati nam bajke i uporno ponavljati kako nas voli. Otac možda nikada to neće reći, ali ćemo osjetiti. Osjetiti ćemo to u bezbroj životnih situacija, posebno ako upadnemo u neku nevolju. Prvi će odgovoriti na poziv, prvi se pojaviti i dati sve što ima da nas spasi. Otac je sigurnost. Otac je suzdržaniji i objektivniji od majke, ali će preuzeti ulogu životnog učitelja, odmaknuti nas od svih poroka i loših stvari (iako ćemo često misliti da se petlja i tamo gdje mu nije mjesto), tako da ćemo se do kraja života sjećati njegovih savjeta, uputa i njegove ruke za spas. Otac Goriot je rekao da će društvo propasti ako djeca ne budu poštivala roditelje. I zaista, sjetite se samo kako je bezuvjetno volio svoje kćeri, dao im sve što je imao u životu, materijalno i duševno bogatstvo, pa na kraju i život. Život im je poklonio, posvetio se samo njima, a one to nisu znale cijeliti. U što bi se svijet pretvorio kada bi svi prestali poštivati svoje roditelje? Koga bismo uopće mogli poštivati ako ne ljude koji su nam život dali?

Nemam mnogo prijatelja, ali poznajem velik broj ljudi, čula sam kako se izražavaju, na koji način razmišljaju, vidjela sam njihove postupke i upoznala njihove roditelje. Vjerujte mi na riječ, većina njih je manje-više slika i prilika svoje majke ili svog oca. Ono što su naučili unutar svojih domova, iznose i pokazuju svaki dan kroz svoj govor i svoje postupke. Nažalost, mnogo je djece kojima je nešto uskraćeno. Razvod roditelja, ateističko shvaćanje života, nehaj ili preopušten pristup djeci najčešće utječu na daljnji razvoj. Takva djeca postaju, ne smijem reći nenormalna, nego ću ih opisati kao djecu kojoj nešto nedostaje. To se vidi u njihovom govoru i razmišljanjima, a ponekad i u njihovim očima. Baš me zna zaboljeti kad mi prijatelj kroz smijeh kaže „ma nemam ja obitelji“. To natjera čovjeka na ozbiljno razmišljanje.

Jednom sam prilikom povrijedila svog oca. Ja, mala balavica, bocnula sam u srce onako

velikog i snažnog čovjeka koji se cijeli život činio kao stijena. Pogriješila sam, neću više, samo neka mi ne roncaju, ne želim slušati kritike i prijetnje, u kazni sam, već sve znam, ne moraju mi ništa govoriti, samo ih ne mogu slušati. Tako sam razmišljala putem. Ulazim u sobu, a on sjedi u tišini i čeka me. U očima mu je bilo more suza, a nijednoj nije dozvolio da pobjegne. „Zašto nisi razmišljala?“, upitao me nekim teškim tonom, punim bola. Vjerojatno je to bila jedina rečenica koju je njegova povrijeđenost tada uspjela izustiti. Nijedna jedina stvar na svijetu u tom trenutku nije mogla zaustaviti moj gorki plač. Vrištala sam kako želim najgoru kaznu koju može smisliti, zasluženu galamu, ukor ili čak batine. On je samo šutio i gledao me. Ništa od toga nije uradio. To mi je najteže palo. Željela sam povući sve one misli koje sam putem nosila. Željela sam da „roncaju“, kažu mi najgore stvari i nakon nekoliko sati lekcije pošalju me u krevet. Dobila sam samo šutnju i sliku njegovog lica iskrivljenog od patnje. Tada sam sebi obećala da ga nikada više ne smijem povrijediti. Nije prošlo mnogo godina od tog događaja, a on ga je vjerojatno već i zaboravio. Njegova duša je puna dobrote, oprosta i ljubavi. Kada me nedavno dovezao do škole, izašla sam iz auta i nakon nekoliko koraka me zaustavio neki čovjek. Upitao me „Jel' ti ono otac, mala?“, a nakon što sam kimnula glavom, dodao je: „Velik je to čovjek, dobričina, zapamti!“. Vjerojatno mu je bio neki stari poznanik, možda mu je tata nekada nešto pomogao, ne znam. Samo znam da sam nakon tih riječi zahvalno i ponosno koračala do škole.

Nisam još uvijek stekla životno iskustvo, niti me život još stigao lomiti i iskušavati, ali sam se znala osjećati izdano i usamljeno. I eto, jedini ljudi kojima bih tada vjerovala bili su moji roditelji. Postoji jedna rečenica, postala je kliše, ali joj je značenje još uvijek lijepo. Glasi: „Naći ću svog princa, ali moj otac će uvijek biti kralj“. Beskrajno sam zahvalna Bogu što mi je podario ovakvog čovjeka da mi bude učitelj, liječnik, savjetnik, prijatelj, oslonac. Naučio me poštivati, pomagati i voljeti. Naučio me što znači biti čovjek. Nikada se neću moći odužiti za sve što mi je u životu pružio moj otac, zapamtite, nikada! Ali ću svaku večer moliti da se dobro dobrima vrati i molit' ću da još mnogo djece diljem svijeta na dar od Boga dobije jednog ovakvog oca, da bude njihov heroj i da im pokaže značenje one riječi koja je čovjeku potrebna za život – ljubav.